

med forholdes, naar der f. Ex. er Tale om en Fader ligeoverfor hans Børn og overfor hans Tyende? Troer man virkelig, at en Fader, naar han har Tillid til, hvad jeg kalder en Dvafsalver, ikke skulde kalde sin Dvafsalver til sit syge Børn? Eller troer man ikke, at et Tyende vil sige: Gud ja! Der gaaer jo hos min Huusbond en Mand, der curerer ganske herligt, som har stilt ham af med, hvad disse autoriserede og berettigede Læger ikke have kunnet stille ham af med; derfor beder jeg, vær saa god ogsaa at lade ham komme ind til mig, thi jeg har den og den Svaghed, den og den Sygdom? Troer man saa, at det er let at drage denne Grændse for Dvafsalverens Virksomhed, og troer man, at Peer og Poul villigt skulde række Haanden til at opdage den Forbrydelse, som saaledes er begaaet? — Jeg talte om den Censidighed, der er udviist, og jeg skal nu atter gøre opmærksom paa, om der ikke virkelig i det Standpunkt, som det ærede Medlem har stillet sig paa ved Bedømmelsen af den Tilstand, som nu er tilstede, og den Tilstand, som han troer vil blive fremkalbt, naar Fleertallets Forslag bliver vedtaget, findes lige saa stor Censidighed, som der er bleven udviist fra Lægestandens Side, naar den har bedømt Dvafsalveriet og dets Følger, idet jeg, som sagt, forbeholder mig at komme nærmere ind paa disse Forslag, naar de foreligge. Men der er langt stærkere Angreb, som det ærede Medlem har gjort paa den nærværende Tilstand. Han siger, at den nærværende Tilstand savner en egentlig Retgrund under vor nuværende frie Udvikling. Det er imidlertid, som det forekommer mig, en aldeles uholdbar Sætning, hvorfra han flere Gange er gaaet ud, og hvorpaa han har lagt den største Vægt. Grundlovens § 83 siger, at alle Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulde hæves ved Lov. Spørgsmaalet er altsaa dette og kun dette: Fremmes det almene Vel ved at hæve Loven af 1854 og sætte noget Andet i dets Sted, eller fremmes det almene Vel ikke derved? Vil det almene Vel efter den Stemning, som der er i Folket, efter den lovgivende Magts veloverveiede Mening, lide Skade, eller vil det fremmes ved at opretholde de be-

staaende Indskrænkninger for Udvælsen af Lægevirkksomhed? I denne Henseende vil jeg endnu kun bemærke, at ganske vist have vi med Hensyn til flere Virksomheder, der ikke falde ind under det Manuelle eller Industrielle, troet at kunne, om ikke ganske ophæve alle Indskrænkninger for Afgang til dem, saa dog gøre denne lettere, medens den hidtil har været høist besværlig eller bunden til visse Betingelser, som det var vanskeligt at opfylde; vi have jo saaledes i denne Session haft en Lov for, som vil lette Afgang til Sagsførervirkigheden. Men, hvor forskellige Meningerne end have været om denne Lovs Betimelighed eller Ikke-Betimelighed, hvor forskellige Meninger der end ere udtalet om, hvorvidt der ikke til visse Grene af Sagsførernæringen burde kræves en bestemt Examinenscharakter, eller om, hvilke Classer af Studerende der skulde have Afgang dertil, saa have dog Alle været enige om, at Afgang til denne aandelige Virksomhed maatte gaae gjennem en virkelig videnskabelig Forberedelse, thi — saaledes som den høitærede Justitsminister selv har sagt — det vilde være farligt at give Afgang fri til en Gjerning, der angik Folks Værd og Formue. Vi have hørt forskellige Meninger om og haft forskellige Lovudkast om, at Afgang til præstelig Virksomhed ikke skulde være bunden til Ansættelse som Præst paa et vist enkelt Sted, men saa vidt er dog ikke Nogens Fordring gaaet, at den præstelige Virksomhed enten i Folketirken eller i noget af de anerkjendte Religions-samfund skulde kunne udøves af Andre end dem, der igjennem et langt Studium have gjort sig fortrolige med Kirkens Antagender og opfyldt de Betingelser, som fordras for at erholde den præstelige Ordination. Saa vidt ere, mig bekendt, Ingens Fordringer gaaede; men her vilde vi nedbryde enhver Skranke, vilde aabne Døren for Enhvers Justeri, og mene, at dette bør skee — jeg kommer nu igjen ind paa det oprindelige Forslag, men jeg kan ikke lade det være — fordi det under den nuværende Lovgivning har vist sig, at man ikke har kunnet udrydde Dvafsalveriet, hverken ved lempeligere eller ved strengere Straffe. Men hvilke Lovovertrædelser har man da kunnet udrydde ved lempelige eller strenge Straffe?